

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614311008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

berts Hest, og neppe var Adalbert stegen af, før han med Heftighed greb hans Haand, og trykkede sine Læber derpaa.

Begge Brødrene ilede nu op ad den ziirlige Trappe ind i Slottet. Paa Gangen kom tvende Damer dem i Møde, hvoraf den ene var høj og veldannet, og hørte til disse paa engang yppige og skionne Skikkelser, der have givet de russiske og polske Damer et berømt Navn næsten over hele Europa; den anden var mindre, hendes Bygning var finere, og hun lignede en af de Blomster, som den nordiske Sol udklækker, hos hvilke en ætherisk Duft maa erstatte, hvad der mangler i Pragt og Farveglans. For Resten var hun sortklædt, og holdt en Rosenkrands i Haanden, rimeligviis fordi hun nylig var kommen fra Messen.

Casimir nærmede sig meget venlig til den første Dame og sagde: »Her bringer jeg Dem da endelig min Broder, Adalbert, om hvem jeg saa ofte har talt med Dem.« — »Det glæder mig meget personlig at lære den at kiende, som min Broder skylder sin Lykke,« sagde Adalbert. — Ved disse Ord rødmede den unge Dame stærkt, men Casimir loe høit og udbrød: »Han troer, at De er min Kone, Emilie! nei, du er dog ganske bleven en Fremmed iblandt os, har du da aldrig hørt min Kone beskrive? See der staaer hun jo, dette er derimod vor Cousine, Frøken Emilie Selkowicz, der kom her i Huset kort efter din Afreise, hun er for Resten den smukkeste Pige i hele Eggen.« Under denne Tale rødmede Emilie endnu stærkere, end før, men Adalberts Svigerinde nærmede sig, og heftede sine store blaac Øine paa ham. »Velkommen, Adalbert!« sagde hun, »vi have Alle ventet Dem med Længsel.« dermed rakte hun ham en Haand, der vilde have været veldannet, ja næsten skion, hvis den ikke havde manglet den Frisk-

hed og ungdommelige Fylde, som Skjønheden aldrig ganske kan undvære.

Før Adalbert kunde svare, aabnedes et Cabinet, og en Tiener bad Adalbert træde derind, da hans Fader ønskede at see ham. Han fulgte øjeblikkelig Tjeneren, og blev nu indført i et Værelse, hvorhen Ingen af de Andre ledsagede ham. Bøger stode opstillede paa begge Sider af Værelset, paa Væggen hang tre store Malerier, det ene var et Portrait af Katharina den Anden, det andet forestillede Keiser Nicolaus, det tredje var Billedet af en Kriger med et magert Ansigt og med mange Ordener, hvilket Billede Adalbert ikke erindrede at have seet der før.

Midt paa Gulvet stod en stor Mahognipult, og foran denne en Mand, med et smukt udtrykfuldt Ansigt, og klædt i en fiin blaa Frakke, hvortil et Par Ordenstegn vare heftede. Denne Mand saae ud til endnu at være i sine kraftfulde Aar, kun et Par graae Lokker om hans Tinding vidnede om, at Livets Høst allerede havde fortrængt dets Sommer. »Min Fader!« raabte Adalbert, og ilede bevæget hen imod ham, men Starosten blev rolig staaende, kastede et flygtigt Blik paa sin Søn, kyssede paa Fingeren ad ham og vinkede, at han skulde tage Plads, med de Ord: »Et Øjeblik, min Søn! saa er jeg til din Tjeneste.« Adalbert følte sig baade nedslaaet og nedtrykt ved denne Modtagelse, dog fandt han sig deri, og satte sig med et halvundertvunget Suk paa den Plads, der var ham anvist.

Den gamle Litowski vedblev endnu at skrive i nogle Minuter, derpaa greb han en lille Sølvklokke, der stod paa et Bord, og ringede dermed, hvorpaa Døren til et Sideværelse aabnedes, og den gamle Michael traadte ind. Denne blev staaende nærved Starosten, der, uden at see til den Side, hvor han stod, rakte ham et Brev, og befalede ham at slaae et Om-